

גילי בן אוזיליו האלפון שלי

אמא

הרופא אמר "הסתרטנת". אמי הליטה את פניה בידיה. אמרתי לה משהו שנשמע כמו נחמה וקמתי לעבר הדלת, פתחתי, סגרתי וחזרתי, מסורבלת, לכיסא. "תשעים אחוזי ריפוי", אמר הרופא. לחצתי את כף ידי המזיעה לתוך ידה של אמי. אחר כך צעדנו במסדרון, שותקות, מנותקות, המולה של בית חולים מסביב. "אמא, אני הולכת למות?" "מה פתאום? אל תדברי שטויות." (ידעתי שהיא חושבת 'למה לא אני?' היא היתה הורגת את עצמה למעני.) החוץ מקבל את פנינו ביומיומיות כמעט מעליבה. למה העולם לא עומד מלכת? למה הרופאים לא מתרוצצים בחלוקים הלבנים שלהם כדי למצוא לי תרופה? עולם כמנהגו. קיוסק, נהגי מוניות, חולים, אורחים, רופאים, רבנים. אנחנו במונית. אמא שלי לוקחת שוב את ידי, מנשקת אותה ומניחה אותה ברוך על ברכי. הנהג מתעקש לדבר על תאונת רכבת בצומת בית יהושע. הצבעים בחוץ חזקים, השמים כחולים, השמש אכזרית. התחלות של משפטים, מחשבות על העתיד, והבנה שתכניות הן עסק פאתטי. אני נצמדת לאמי, ומניחה את ראשי על כתפה.

בתי

אמא את הולכת למות? אמרה לי בתי הקטנה.

כולנו הולכים למות.

מתי?

כל אחד בזמן שלו.

אמא, גם אני?

כן, גם את.

אמא, איך אני אמות?

כשתהיי זקנה, ואחרי שתחיי הרבה חיים, ואחרי שיהיו לך ילדים ונכדים אז תמותי.
ואיך את תמותי?

גמרה

הפועל 'לגמור' עבר מן העולם. החליף אותו הפועל 'לסיים'. סיימתי שיעורי בית, סיימתי לאכול, תני לי לסיים. פעם אפילו נשאלתי במיטה: סיימת? ואף שיש עדיין גמר-חתימה-טובה, גמר-גביע, נגמר לו הסוס, לרוב האנשים זה נשמע מוזר כשאני מכריזה: גמרתי! ככה, בסוף פעולה יומיומית. יש משהו כל-כך מנומס בפועל לסיים, כל-כך לא מתחייב. והפועל לגמור ברור, חד, לא משאיר מקום להיסוס ולספק. כשאמות, אגמור את חיי, לא אסיים אותם.

דם

אחותי אמרה לי בטלפון: "אני בהדסה... הבדיקות לא בסדר." שאלתי: "איזה בדיקות? הבדיקות של מי?" כאילו מישהו מלבדי עשה בדיקות דם לפני שבוע, בגלל בליטה חדשה בקדקוד. "שלך, שלך, חמודה," ענתה לי בעדינות. את זעקותי שמעה כל השכונה. באיזשהו שלב נהמותי גועוע והפכנו לבחילה, בחילה של אימה, שליוותה אותי חודשים רבים אחר כך. הבטתי בעיניו האדומות של הגבר שלי והבנתי שדיבר כבר עם אחותי. לא רק הדם שלי יודע לפני, גם אמא שלי, ואחותי שאספה אותה לבית החולים כדי לדבר עם הרופאה שלי, והגבר שלי, שקיבל את הבשורה, ונשאר בבית כדי להיות אתי כשאחותי תתקשר אלי, לאחר שתנדנד לרופאה בעניין הדם שלי שיודע הכל.

הרפיה

הרפיה בקבוצה. אני מנסה להתרכז בקולו החם של המנחה. כבר הגענו אל הבית על החוף. הפסדתי את השביל והפגישה המשמעותית שמחכה לי בסופו. אני יודעת שהקבוצה תיכנס בקרוב להרפיה – וזה החלק שאני אוהבת, דממה ונחירות הנרדמים – אבל אני סוטה מהשביל. אני מגיעה לסלע גדול, מתיישבת ומחכה. משמאלי אני שומעת פסיעות קטנות וחרישיות. אני יודעת: אלה בנותי. העולם נעצר בשביל הדקה היקרה הזאת, ורק קול הרגליים הקטנות, שכל פסיעה שלהן מקרבת אותי לרגע האחד והיחיד, נשמע כעת. הן צועדות יחד, מטפסות על הסלע בשתיקה, ומתיישבות בחיקי, לא רבות על המקום הצר

מדי, כאילו יודעות שאין זה הזמן ואין זמן. שלושתנו מחייכות, ואני מקיפה אותן בזרועותי, חזק חזק. שגם זה ייצרב בתודעה. אני קוברת את ראשי ביניהן, נחיר ימין שלי בשערה של האחת והנחיר השמאלי שואף את צווארה של האחרת. אני יכולה להשתכר מהריח אבל אני מרחיקה מעט את פני ומתבוננת בהן. מבטן מביע ביטחון רב. העובדה שאני פה, מחבקת אותן, כל-כך מובנת מאליה בשבילן, וכל-כך מכאיבה לי. חיינו רצופים פרידות, וכל-כך הקפדתי להרגיע אותן, שאמא הולכת אבל תחזור. איך מקיימים את הפרידה האחרונה? איזו מתנה אני יכולה לתת להן מלבד שיברון לב. מליחות צורבת את עיני. הגדולה מביטה בי, מרימה בידה את סנטרי השמוט. את ידה השנייה היא מחליקה לכיסה של אחותה הקטנה ושולפת משם חפיסת קלפים. אמא, רוצה טאקי? וכבר היא מחלקת. הקטנה שמחה, פניה עולצים עם כל קלף שהיא חושפת – קיבלה קלפים טובים – ואני מצטרפת בשמחה. הרפיה.

ווקאליות

הכאבים מדברים אתי. כל אחד מדבר בשפתו. עצם החזה מדברת בצליפות, חוליה 6L גוברת עליה במדקרות, עצם הירך מזדקקת ומכריזה "גם אני פה". הגולגולת הולמת בחבטות קצובות. קאקופוניה. אבל תוחלת חיי נרשמת על הצג במוחי בספרה דיגיטאלית אדומה.

זיכרון

עכשיו אני באמת מסוגלת להרגיש בגוף את דבר היותי בת חלוף.
ואני מנסה לשמר את עצמי
וגם את התחושה הזאת
שגורמת לי לחבק זר ענק של פרחי זיכריני
ולהגיש אותו לבנותי.

חנייה

הסכימו ביניהן הרשויות שמחלתי הגרורתית היא כרונית ועל כן ניפקו לי תו חנייה לבן צחור עם משולש ירוק, ואני נוהגת בעיר, מחנה איפה שמתחשק לי, ולבי מתרוגן בכל חנייה כמלכה שעצמותיה יבשות.

טיפול

בבוקר אני נוהגת מתל אביב לבית החולים. מכון שרת. שתי קומות למטה. "מה שלומך?" "בסדר". "איך עבר?" "בסדר, קצת בחילה, קצת עצירות, קצת הקאות והתנפחתי." "לא, את נראית יופי, מתאים לך להשמין קצת." וקצת טפיחות על הזרוע, לחפש את הווריד הכי טוב. "נו, הצלחת לתקוע?" "אל תגידי לתקוע. אל תגידי לתקוע." דליה מצליחה, דליה שפניה נוהרות. היא כבר ראתה הרבה, יודעת שהעולם מתחלק לאלה שאובחנו, ולאלה שעדיין לא. אני אוהבת את המשפט הזה ומצטטת אותו בכל עת. עכשיו אני יושבת ומחכה לתוצאות הספירה, לראות אם גופי יכול לעמוד בעוד מנה של רעל, או כמו שהאחיות אומרות לי פה "אל תגידי רעל, אל תגידי רעל". רעל. השקית עם החומר תלויה גבוה מעלי, דוממת אלי בצבעה האדום הבוהק, ומטפטפת לתוכי. ואני חולפת בין החדרים, בוחרת מיטה, "בוקר טוב", "בוקר טוב", "בוקר טוב". מוציאה מהארון שמיכה וכרית, מסתכלת, לא מסתכלת, על חברי לחדר, מניחה על הארונות טלפון וספר, ויוצאת לעשן. הברז תקוע בווריד, יושבת בחוץ ושואפת. אחר כך למיטה שוקעת לתוך הספר. דליה נכנסת, מחברת אותי. אני נרדמת, מתעוררת, קוראת, ישנה, מדברת בטלפון, השקית נגמרה, צריך להחליף, דליה באה, מעירה אותי, מחליפה, "את עייפה?" "כן, תעשי יותר מהר, אני חייבת להגיע הביתה." מנמנמת, קוראת, נגמר, במדרגות חזרה, בדרך, הרגליים עייפות, הראש מעומעם, לנהוג בזהירות, נסיעה ארוכה, צימאון, רעב, בחילה, השמש שוקעת, משקפי שמש, תתרכזי, תתרכזי, הכל בסדר, רדיו, מוסיקה, לא מוסיקה, הדרך מכוערת והכביש מלא אנשים תמימים, אלה שעדיין לא אובחנו, אלה שבינתיים הרגל שלהם רק על הגז, קדימה, קדימה, הביתה.

יקירי

אמא, אבא, אחותי ואני יושבים בבית קפה. שעת דמדומים, ערב קיצי מצמרר. אני מזמינה תה ירוק, אבא – קפה בוץ, אחותי – אמריקנו, ואמא אספרסו כפול – כמוני בימים ההם. לרגע אנחנו שוב המשפחה הגרעינית, לפני שהתאים החלו לפתח מוטאציות. אני הוזה את ילדותי. קולו של אבי מפריע. "את כועסת עלינו?" "על מה?" "שלא כל כך הצלחנו עם הבריאות שלך?" ההתעסקות הפתאומית של אבי ברגשות מלחיצה אותי. הדמעות עולות. אני נערה בשמלה לבנה, אבא אמא ואחותי מקבלים את פני בבן גוריון, בחזרה מטיול לפני גיוס, הגעגועים מתפוצצים לחיבוקים סוערים עם שלושתם. רגעים קטנים חולפים לי

מול העיניים, הם מחכים בתור, קצרי רוח, לגלות את עצמם, מתרוצצים קדימה ואחורה, ואני אומרת לאבי, "לא, אבא, אני לא כועסת."

פְּבוּדָה

שדה התעופה באנטליה. חוזרים הביתה. אני נחפזת לשער העלייה למטוס. תיק כבד על כתפי, שקית בידי השמאלית, ידה הקטנה של בתי אחוזה בכף ידי הימנית. ידינו מחליקות בגלל הזיעה, אך ביטחון רב נטוע באחיזה. ידה קטנה אבל מגעה כל-כך מוכר. התיק חותך את כתפי עם כל צעד ואני מרגישה את עצם הבריח שלי חורקת, כבד לי. קול קטן לוחש בתוך ראשי: "הייתי חולה, אני לא יכולה לגרור את גופי עד קצה גבול היכולת, אין לי כוח." אני ממשיכה ללכת, מותחת ומושכת את עצמי, וכשאני בתור הארוך, אשה שזופה ומטופחת, אוחזת תיק איפור מוכסף, נדחפת באלגנטיות לפנינו, אני הולכת אליה, אני רוצה לזעוק, רגלי רועדות, גברת, אין לי כוח, אני חולת סרטן, אני חייבת להגיד לה, אם אני רוצה שהיא תדע, שערי צימח כבר. אבל אני חוזרת אל משפחתי, ועונה בסבלנות של קצה גבול היכולת לשאלת בתי: "אמא מה רצתה האשה עם השערות הצהובות?" גם לגבר שלי אני רוצה לזעוק, אני חולה, אני אמורה להיות פטורה מכל זה, ואני לא אומרת כלום, המשאות הכבדים חותכים את גבי, אבל הם גם מזכירים לי שיש לי עדיין עצמות. ובאנחת רווחה אני שומטת את התיק הכבד על הרצפה.

לקוחות

אני מחזיקה המון לקוחות: אחיות, רנטגנאים, פקידים, רוקחים, פסיכולוגים, הילרים, בנוסף לקליניטורה הרגילה של עוזרי בית, בייבי סיטרים, מורים, נהגי מוניות.

מיץ

במיטה, מאוחר, גשם בחוץ, ולמרות הבדיקות הלא ברורות, לבי נשטף, מעיין החיים שלי בוקע. סדיני הפלנל המשובצים הישנים, מהתקופה של לפני, מקדמים אותי בחמימות, ואני מתחפרת בתוכם. הגבר שלי מופתע, לא שואל יותר מדי שאלות. הוא מכיר את גופי החסר, ובגופו הוא יוצק תוכן חדש לאהבה, אבל רק גופי נמצא פה והראש בורח למחוזות אחרים, אני פוקחת עיניים, מביטה בטלוויזיה הכבויה מולי. בעיני רוחי אני רואה את צנצנת

הפורמלין עם שדי הכרות מונחת עליה בשלווה, הפטמה מביטה בי כמו קיקלופ. אני מחייכת אליה, אומרת לה לילה טוב, וממשיכה.

נחלת הכלל

פתאום שואלים אותך לשלומך ומצפים לתשובה מפורטת, גם כאלה שלא נמנים על חוג הקרובים, חייבים לדעת את כל הפרטים. בתור ילדה שקראה, מתייפחת, סיפורי שואה, בלי סוף, אני יכולה להבין את זה. יש בסרטן משהו מרתק, הוא כמעט סלבריטי. ואני מוסרת פרטים אינטימיים לכל מיני אנשים, כמו חבר של סלבריטאי. לאחר שעניתי בסבלנות על כל השאלות, וגם עודדתי את העומד מולי לא להיות נבוך, נפרדתי ממנו לשלום.

ספרות מקצועית

כשגיליתי שהיצור שלי עבר לטייל במחוזות חדשים מיהרתי לספריית הפקולטה לרפואה. כמו נמלה קטנה הרגשתי בתוך ים הספרים. הבטתי בסטודנטים העייפים, דור העתיד של המחלה הארורה. תלמדו! הספר שלי כבד, מסובך ובאנגלית. לא ויתרתי. קראתי וקראתי, השעות נקפו. הסטודנטים סביבי התחלפו. כשהודיעה מערכת הכריזה שהספרייה תיסגר בעוד כמה רגעים התעוררתי משינה עמוקה. טיפת רוק איימה להכתים את הספר שלי. לפחות ישנתי.

עישון

התארחתי למשך יומיים במחלקה המיוחסת שמעניקה טיפול נמרץ, חלק מהזמן בדמדומים משונים, וברגע שחזרתי לעולם, התאוותי לסיגריה. ביקשתי, התחננתי, ניסיתי לסחוט, הצבתי אולטימטום, בכיתי, שתקתי, צעקתי, אפילו הכיתי את הטלוויזיה הקטנה ששכרו לי. שום דבר לא עזר. כל דורשי טובתי סירבו לשתף פעולה. הסיגריות הנכספות שכנו בארונית רחוקה מהמיטה, ולי אסור היה בתכלית האיסור לקום. המצב היה בלתי נסבל, שמעי יצא למרחקים, זו המאבדת את שפיותה בגלל סיגריה. אפילו במזנון דיברו עלי. באחת-עשרה בלילה, בעיצומה של התפרצות בכי חדשה, נשמעו דפיקות חרישיות, ובדלת הופיעה צלליתה העבה של האחיות. קראו לה סוּטלנא, הבנתי שהלקוחה החדשה שלי נחושה בדעתה לבצע הכל כמו שצריך. להגיש לי סיר, לרחוץ אותי, להגיש לי מים, וכל זאת תוך שיחה ידידותית. ואני אמורה לשתף

פעולה, כי הלקוח תמיד צודק. ביקשתי ממנה סיגריה. זה הכל. היא, שכבר פנתה לעבר הארונית, נעצרה, שילבה ידיים ועשתה צ...צ...צ... מה פתאום סיגריה? והסבירה לי כמה זה מזיק לבריאות... ביקשתי סיר לילה. אני לא אכנס לתיאור התהליך רק אומר שבית החולים התחיל להשתמש בסירי לילה מקרטון. האחיות הקבועות ידעו שצריך לשים שניים ביחד, אחרת העסק נוזל. סוּטלנה לא ידעה ולמרות שהתרעתי מבעוד מועד היא עמדה על כך שאחד מספיק. אולי מטעמי חיסכון. הייתי חלשה מכדי להתנגד, ובכל מקרה את אשר יגורתי בא. סוּטלנה האדימה, מילמלה סליחה, ומיד יצאה להביא סדינים נקיים, ואני ניצלתי את ההזדמנות וחידשתי את בכיי. סוּטלנה חזרה וניגשה למלאכת הרחצה ביעילות מקצועית. כשפתחה את כפתורי חולצתי והמראה היכה את פניה, הבנתי שהרגע הזה לא יחזור, והקליינטית שלי בשלה למשא ומתן. כשגמרה לרחוץ אותי, להחליף את מצעי, והתיישבה מתנשמת על הכורסא, ריחמתי עליה, אבל אספתי את שארית כוחותי: "עכשו את כבר מוכנה לתת לי את הסיגריה המזוינת?" שותקת קמה סוּטלנה מהכורסא, צעדה בכתפיים שמוטות לעבר הארון, פישפשה בתיק וחזרה עם הסיגריות והמצית. שלפתי סיגריה בידיים רועדות, סוּטלנה פתחה את החלון, כבר אפשר היה להבחין בשחר של בוקר מהביל חדש. הוצאתי סיגריה נוספת מהחפיסה והושטתי לה, היא לקחה, והדליקה לשתינו.

פסטה

קיץ, אבן גבירול, צהרי יום, בדרך מן העירייה המכוערת, לדואר. גם בלי בשורות רעות אתה מרגיש שעולמך חרב. הנה ידדתי הוותיקה מולי. זיהיתי אותה מיד, עוד לפני שראתה אותי, ולשבריר שנייה כבר ראיתי את עצמי נופלת בזרועותיה. לא ידעתי שהיא חזרה, ושמחתי. היינו חברות טובות, ידידות נפש. בשבועות שקדמו לפגישה המקרית הייתי בעיצומו של תהליך אבחון מייגע, והיא היתה בחו"ל. שוחחנו בטלפון והיא ידעה באופן מאוד כללי מה המצב. נכון, חברותנו עלתה על שרטון כמה חודשים לפני כן, אמנם צלחנו את המכשול, אך משקע עוד עמד בינינו. היא נרתעה, התעשתה, שאלה לשלומי, והציעה שניכנס לקפה הקטן בפניה. נעניתי בשמחה. חשבתי לעצמי שהנה, מיד אני הולכת לשפוף את ליבי, רק אמלא את החוב הקטן ואשאל אותה איך היה בחו"ל. נפרץ סכר שלם של סיפורי חו"ל, שגם בזמנים רגילים יכולים להיות מייגעים למי שנשארים בארץ. אחרי ששמעתי את כל הרפתקאותיה – למן הפסטה אל-פומודורו ועד הריב הנורא עם בעלה, שמה לב חברתי שכבר נורא מאוחר, ואמרה, "אוי, דיברתי רק על עצמי, אז מה איתך? זה ממאיר?"

אמרתי לה, "בטח, זה סרטן!" והיא הסתכלה לי בעיניים במבט לח ואמרה "אל תדאגי, אני איתך, אני אתקשר אלייך."

צחוק

בדיחות אף פעם לא הצחיקו אותי, אבל כשהכלב הזקן שלנו חלה במחלה הקשה ההיא, לקח אותו הגבר שלי לרופא חיות, שהפנה אותו למחלקה האונקולוגית בבית החולים לחיות, שם הומלץ על כימותראפיה. עוד בדרכו חזרה הביתה טילפן הגבר שלי לבית החולים וקבע תור לטיפול. כשחזרנו הביתה שנינו, אני והכלב, כל אחד מבית החולים שלו, רוויים, כל אחד, בחומר הכימי שלו, ורצנו שנינו להקיא, כל אחד בפניתו שלו, צחקתי. מאוד.

קונספירציה

כמו רוב אזרחי ישראל, נצמדתי למקלט הטלוויזיה, והקשבתי לנאומו של הרמטכ"ל, שדיבר על האויב הנוכחי שלנו כסרטן ששלח גרורות, שצריך לכתוש אותו, למגר אותו. למה לא איידס בגוף האומה? למה לא פרקינסון הבא לכלותנו? אבל כשהרמטכ"ל אומר את המלה המפורשת: סרטן, בריש גלי, וקולו בוקע מאריזת המדים המרשימה, הוא יוצר את האפקט הראוי: וגורם לי לרוץ לשלשל. אם יש לי סרטן, ואם האויב הוא הסרטן, ואם האויב, שהוא הסרטן, שוכן בגוף האומה, אז אני גוף האומה? ואם אני גוף האומה, איזו מין אומה אני? האם אני מגינה על גופי היטב? או שמא יש לי אחריות מסוימת לצמיחת הסרטן שלי? ואולי אני לא רק האומה, אלא גם הסרטן, אולי גם אני חלק מהסרטן שבגוף האומה? איזו תועלת אני יכולה להביא לאומה? ונניח שאני גם חולת סרטן, גם ענייה, וגם עולה חדשה, או יותר מזה, מה אם אני חולת סרטן פלסטינית? יהיה זה אך טבעי שהחייל הצעיר העומד במחסום יעמוד על דעתו שאני לא בדרך לכימותראפיה ויתעקש שהגידול שבבטני הוא מטען חבלה, כי אז אני לא רק חולת סרטן, אני היא הסרטן, ואת הסרטן צריך למגר. בעודי יושבת על האסלה אני מהרהרת, בין התכווצות אחת לשנייה, שבעצם אין זה מקרה שהצבא משתמש בעולם הדימויים מתחום הרפואה, והאגודה למלחמה בסרטן משתמשת במטאפורות מיליטריסטיות. אולי נרקמה לה קונספירציה קטנה? אולי הסרטן הוא אמצעי דילול לעודף החלשים בארצנו הקטנה? מה כבר יקרה אם כמה מאזרחיה החלשים, הנתמכים של המדינה ימותו ויפטרו את המדינה מעולם היקר? אולי יש להם הסכם עורפים: מי שלא

ימות במלחמה, ימות מסרטן, ולהפך – השורדים את המחלה ימותו מפגיעה ישירה של טיל.

רוח

הקרחת היא הטלאי הצהוב של חולי הסרטן, אבל משום שאנחנו חיים כמאה העשרים ואחת, החברה לא אוהבת לראות את הטלאי הצהוב. הזמנתי לי את הפיאה הכי טובה בשוק, יקר, אבל קופת חולים משתתפת. אני נראית נחמד, קצת מגרד, אני נראית נחמד, קצת מחמם, אני נראית נחמד, נדבקתי בכינים, אני נראית נחמד. פסח קרב, פריחה באוויר, תכונה רבה של ניקיון ומיון סביבי, והקרחת שלי מתמרמרת, אני רוצה לצאת היא אומרת, גם אני רוצה פסח. לילה, השמים מתפוצצים מכוכביא, דיסק של קאט סטיבנס, האוטו עמוס בכל מה שנכנס, ואני מרוצה, נעים לי ככה עם הגבר שלי, שותקת, אין לנו צורך לדבר, הבנות ישנות מאחורה. נוסעים ונוסעים, וכשהשחר עולה ואנחנו מגיעים, המולה נעימה מסביב, הבאגאז' פעור, מתרוקן מתיקים ושמיכות וצעצועים וספרים, ואני מורידה את הפאה. הרוח היבשה אומרת לקרחת שלי שלום וברוכה הבאה, והקרחת משיבה שלום בקול צרוד, כמי שישב בצינוק והשתמש בקולו לראשונה מזה זמן רב, ואני כבר מחייכת וזורקת את הפיאה היקרה לתוך הבאגאז', והיא שוכבת לה מרוטה ונעלבת. תיעלבי, לא נורא, אני סוגרת את מכסה הבאגאז' בטריקה.

שדי

אני לפני הכריתה, ומציעים לי לשחזר את השד שלי באותו תהליך. אני יושבת בתור להתייעצות אצל גדול הפלסטיקאים בארץ. אתי מחכות נערה עם אף חבוש, ואשה בלונדית גבוהה שמשוחה עם בן-זוגה, אני מבינה כי מתיחת הבטן על הפרק והיא נרגשת. לשמאלי גבר נמוך, עם פנים משוקמים מכוויות. אני נכנסת. גדול הפלסטיקאים מברך אותי בניע ראש, ומורה לי לשבת. מעיף מבט בתיק הרפואי שלי. "אצלך", הוא אומר, אחרי שאני פושטת את החולצה והחזייה, "מקסימום 200cc, מה דעתך שנגדיל ל-300cc?" אני אומרת "מה נגדיל? מה יהיה עם השני?" "נגדיל גם אותו!" הוא מכריז, ושולף אלבומי ניצחון של שדיים. "השד שאני אעשה לך יהיה מושלם, והשני..." תנועת הביטול של ידו מבהירה לי טוב טוב את מה שלא אמר, שגם השד הבריא, רחוק מלהיות יצירת פאר בעיניו של אסתטיקון-פלאסטיקון. אני מזכירה לו שאני רוצה להיות בריאה. ברור, ברור, הוא אומר ושולף ממגירתו דוגמאות של

שקיות עגלגלות בכל מיני גדלים. אני לוקחת אחת בידי, מגעה כשל חילזון שאיבד את ביתו. אני מעבירה אותה לידי השנייה, ומיד ליד, ככדור משחק. האצבעות שלי אוצרות בתוכן הרבה זעם, והמפרקים מקופלים בעלבון. אני אומרת תודה רבה מנומסת, ומתכוננת למנוסה. אני צועקת: "תפוס!" ומשליכה את השקית לעברו.

תקווה

אני אוהבת אולימפיאדות, למרות שאני מסרבת לקחת חלק באירועים המוניים. הרבה כבר נאמר על המפגן הספורטיבי, על יפי הגוף, על קצה גבול היכולת, על הזכות השווה לכל. שעתה הגדולה של אפריקה. אני צופה במירוץ, חפיסת שוקולד בידי, שתי קוביות שוקולד בפי, איש נותן את האות והן שועטות קדימה. אני משתאה אל מול העוצמה, היופי, הנחישות, ומחפשת בגופי אותה עוצמה. את ארטמיס, אני אומרת, אלת הציד הנחושה, ששילמה בשדה השמאלי, כדי שתוכל לכוון טוב־טוב את החץ שלה למטרה. אבל איפה המטרה? לאן אני יורה? מבט נוסף בטלוויזיה, האלה מגאנה בקפיצות ניצחון לשמים, ואני יודעת איפה המטרה. להיות פה על הספה באולימפיאדה הבאה.